

אֶעֱבְרָה בָּא וְאֶרְאֶה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה
דְּבָרִים ג' כה

קונא/ג יקר/ה,

שמאל ימין הוא סיפור שמגדלש בשני עולמות.

בעולם אחד קיימת המציאות האמיתית של סופי.

בעולם אחר קיים רק דמיון המשיב על שאלה 'מה אם?'

איפה נמצאת האמת? איפה קיים הדמיון? בצד ימין? בצד שמאל?

זאת שאלה שלא גקבא גשובה. בכוונה. בספר הזה נלמד אך הצבוא
אבחר מ' הציבורה. סופי פפר? סופי צוקר? שג' האפשמיוו עומד
אנשוק. ואולי גבחר/י לא אבחר, כחוני גמ זאת בחירה והיא אפשרית
אנחרי.

בכל מקום שבו מופיע פונט מודגש - אלה הפרקים של סופי פפר.

בכל מקום שבו מופיע פונט רגיל - אלה הפרקים של סופי צוקר.

אפשר לעקוב אחרי הדרך של כל אחת מהן בדפדוף מפרק אפרק,
אסיים עם נתיב אחד, נאז אמצור אראשיג הספר המטרה לעבור אנתיב
השני. זאת הדרך הבטוחה לא אהגבאל ביניהן.

ואפשר לעקוב אחרי שניהן בו צמנית אקרא ברצף ובאי אדאל. זאת
הדרך אזהות אל הקווים המשיקים ביניהן, אראו מה דומה, מה לא.

מה נכון אך יוגר?

מה שגבחר/י!

1

חייאת הראשונים

"משטרה, שלום".

"משטרה?"

"נכון". למוקדנית יש קול של מצטיינת המטווח. לדרוך, לירות, לקלוע. הלאה.

"אהמ, שלום".

האיש מפלאפל מוסא מניף את המסננת של הצ'יפס. הם מזנקים החוצה, מנסים לברוח. הוא תופס אותם. שמן נוזל מהחורים של המסננת, נדבק לאוויר. מרגישה אותו; נספג בריאות. חלקלק. כתם שלא אצליח להשתעל גם בעוד מאה.

"איך אפשר לעזור?" הטון של המוקדנית מבהיר מי המטרה הבאה. טאח-טאח.

כמעט מרימה ידיים בגללה אפילו שלא עשיתי כלום. זכותי להתקשר, לברר מה החוק אומר על אוויר מטוגן. זה לא מפגע ציבורי כמו מאתיים דציבלים במרפסת של השכנים? צריך להוציא ניידת למוסא. או לבוקבזה, מלך החמוצים והסלטים. גם הם הופכים לי את הבטן. אני אגיע בריח של סלק כבוש. אם אגיע.

המוקדנית עוברת לאיום מפורש. מאה זה לא משחק ילדים. אני נאחזת במספר שנתנה לי. "התקשרתי מאה? אופס. סליחה. התכוונתי למאה ושתיים".

"את צריכה מכבי אש?" היא שואלת, חשדנית.

אני מנתקת. לפני שתאתר אותי, תעלה על המוקד.

הנייד שר. זאת לא המוקדנית, ברוך השם. זאת אמא. יותר גרוע. היא תשאל איפה אני. אני אגיד: "ליד פלאפל מוסא". היא תשאל: "איך הגעת לשם?" אני אגיד: "לא יודעת!" היא תזכיר את תוכנית המגירה.

איך לצאת מאיבוד - תוכנית המגירה של אמא:

1. להבין איפה אני. אם אין שלט ברדיוס הקרוב, להסתכל מה לימיני, מה לשמאלי. זה חשוב, בשביל השלב הבא.

2. להיעזר. במשטרה. באנשים. הכי טוב לפנות לאימהות. סימן היכר: יש ילד לידן או בעגלה. גם מנשא הוא סימן מצוין.
3. לא ללכת לאיבוד.

אם מתעלמים מה'לא', אני מיישמת להפליא. במעדנייה של בוקובזה יש זיתים סגולים.

אמא מתקשרת שוב. פנחס בטח התקשר לאמא שלו, היא בטח התקשרה לשדכנית, השדכנית בטח התקשרה לאמא.

אולי אתקשר למשטרה עוד פעם, אבקש שיוציאו ניידת, יעצרו אותי. אף אחד לא יאשים אותי שלא באתי לפגישה. כולם יודעים שחוק זה חוק, ואם נציגי החוק עוצרים אותך, את יושבת בתא מעצר, מקמטת את השמלה הכחולה שקנית רק אתמול, אפופה בניחוח של סלק כבוש.

זה המצב, פנחס. בפעם הבאה אל תבחר את טיילת הראשונים.

ידעתי בעל פה את הדרך. תחנה מרכזית, שדרות בנימין. משם לרחוב הרצל. מדרכה ארוכה עד כיכר העצמאות. הייתי צריכה להגיע. לפני רבע שעה.

עד תחנה מרכזית הדרך עברה יופי. נכנסתי לרחוב הרצל, אני זוכרת שנכנסתי. לא יודעת איך הגעתי לשוק, ולמה לאיש בלוגו של מעדניית בוקובזה יש טורבן. אדום.

דווקא שאלתי אישה אחת על הטיילת, הייתה ילדה לידה. היא אמרה שאני צריכה להגיע לכיכר העצמאות. שאלתי אם היא יכולה להדריך אותי. היא התחילה לנפנף בידיה כמו שבשבת. ימינה, שמאלה, שמאלה, ימינה. הודיתי לה, היא הלכה. התקשרתי למשטרה. כאן אני עומדת.

אדומה. מזיעה. דמעות לא פוטוגניות בעיניים. אגרוף שמאל סוגר על הכרטיסייה. נייד שר לכף ימין. אני מרימה, מובסת.

אמא שואלת, מבוהלת: "איפה את?"

”אין לי מושג”, אני מודה בטון נמוך.

היא נשנקת לחצי שנייה, מתעשתת מיד. מבקשת בנימה עניינית נקודות ציון.

אני מתארת את פלאפל מוסא, את החמוצים של בוקבזה. היא מזהה. “את בשוק. אוקיי, את קצת רחוקה, לא מאד. יש לך שני שקל? תקני טרופית בפלאפל, תתאוששי. אני אתקשר לשדכנית, אבקש שתעדכן אותו. שתי דקות, אני חוזרת אלייך, בלך ביחד”.

אני תוקעת קשית צהובה בטרופית, מכריחה את עצמי להתאושש. אמא תטפל בעניינים, ובלי תא מעצר. זה מעולה כי אין לי מושג איך לגהץ את השמלה.

מציצה במראה של מיצובישי חונה, מחליקה שערה סוררת מאחורי האוזן. אמא מתקשרת, אומרת בטון רגוע: “היא אמרה לו שאת בדרך, הכל בסדר. את עם הגב למעדניית בוקבזה? יופי. קדימה”.

אני הולכת, אמא צמודה לאוזן. המצפן שלי. “הגעתי לרחוב הרצל. לאן עכשיו?”

”תמשיכי ישר. את תיכף שם”.

עשרים דקות אחר כך אני רואה את הים. ואותו.

אמא מנתקת. הוא מניד ראש. אני עוקפת ניידת משטרה שנחה בכיכר, רק למקרה שיש לה קשרים. הוא מתנצל, בערך, על הטיילת. היה בטוח שאני מכירה, הבת של אמא שלי.

מלח מצטבר על לשוני. אני מושכת כתף. מגיבה בקול קליל, מזויף: “נולדתי בלי חוש התמצאות במרחב, אולי הגיע הזמן שתדע”.

הוא צוחק. אני שותקת, בוהה בים המשחיר. הוא מפסיק לצחוק, מזהה את הגל שעובר עלי. “מפריע לך?”

אני מריצה בראשי את התשובות האפשריות. אם אמא הייתה פה, היא הייתה אומרת: אוי, סופי'לה, זה שום דבר. לא יפריע לך להיות

אישה טובה, אמא נהדרת. למה להפחיד את הבחור המסכן?
נועצת שיניים בקצה לשון, מגרדת מלח. "כן. לפעמים. בעצמך אמרת,
הבת של אמא שלי. לא יודעת איך אני מצליחה ללכת לאיבוד בכל
פעם. סוג של כישרון".

הוא צוחק עוד פעם, אומר: "העיקר, את מוכשרת". מתוודה על
השרוכים. אין לו מושג איך לקשור. אלף פעמים ההורים שלו ניסו
ללמד אותו לשרוך נעליים. האצבעות מסרבות לקלוט. כשהוא יוצא
לטיולים, הוא משתמש בנעליים עם סקוץ'.

תורי לצחוק. אי שם ים מתנגש בשמיים.

אחרי עשרים שנה, שלושה חודשים ושבוע, פנחס נכנס הביתה עם
זר פרחים ענק ומיותר.

"זכרת".

"נראה לך שאני אשכח את יום הנישואין שלנו?" הוא נעלב. "מזל
טוב לנו".

"איפה את?"

"אל תדאגי, לא הגעתי לבאר שבע בטעות". מתרחקת מבוקבזה. מתאפקת לא לרחרח את עצמי. ממילא זה אחד מהשניים, סלק כבוש או מלפפון חמוץ. עדיף לא לדעת.

אמא אומרת בטון תקיף יותר: "פנחס מחכה לך כבר עשר דקות. מה לומר לשדכנית?"

אני נושכת לשון על המילים 'הלכתי לאיבוד'. לא אומרת אותן ולא אכפת לי כמה ילדותיות אני יוצאת.

ידעתי בעל פה את הדרך. תחנה מרכזית, שדרות בנימין. משם לרחוב הרצל. מדרכה ארוכה עד כיכר העצמאות. הייתי צריכה להגיע. אני אגיע. בלי אמא באוזן.

"היה פקק בדרך". מדביקה לקולי את הנימה שלה; עניינית, בטוחה בעצמה. הודפת פנימה את המצפון. האוטובוס באמת זחל במחלף קסם.

"אוי". אמא מצטערת לשמוע. "חבל שלא עדכנת מיד. הייתי מעדכנת את השדכנית".

"קיווייתי לטוב". שמונה דקות עמדנו בצומת. זה לא פקק, זה פקקון.

"כך צריך". אמא מתעשתת, משרטטת אופק. היא תתקשר לשדכנית, תעדכן שאני בדרך. עשר דקות אני שם, רבע שעה גג.

אני מנתקת, מנסה לנשום. האוויר ספוג בשמן של פלאפל מוסא. אני צריכה להגיע. ברבע שעה. סוקרת את העוברים ושבים. מוותרת עליהם.

כבר עצרתי מקודם אישה אחת. ילדה עמדה לידה, נדנדה את זרועה בזמן שהתאמצתי לקלוט את הכיוונים. ב'שמאלה' השלישי התייאשתי. הודיתי לה, התקשרתי למשטרה. המוקדנית נשמעה מסוכנת לשלום הציבור, ובכל מקרה התביישתי להגיד שהלכתי לאיבוד. תוכנית המגירה של אמא שייכת לשנות השמונים. הגיע

הזמן לגדול.

אני שואפת עוד מלח, עוד חומץ. סופי, אני מידרדרת לשלב שבו אני מדברת עם עצמי, קדימה. את יכולה להגיע בעצמך לטיילת הראשונים.

הולכת, אין לי מושג לאן. כל חצי מטר אני עוצרת עובר ושב תמים, מבררת על כיכר העצמאות. מגלה אחרי הקפה מלאה מרחוב היהלום, עבור דרך מלחמת ששת הימים, ובחזרה לשוהם, שחופש הדעה הוא ערך מקודש אצל הנתנייתים. לכל אחד מהם יש דעה אחרת, והפוכה לגמרי, על הדרך שמובילה לכיכר העצמאות.

או שזו אני, מודה באמת ביני לביני; נפש בלי שום חוש התמצאות במרחב. האופן שבו אני מצליחה לאבד את עצמי הוא סוג של כישרון. שווה צל"ש בעולם אחר.

אמא מתקשרת שוב. עשר דקות עברו לפני עשר דקות.

לא עונה. ילדותית.

איכשהו, ובנס מוחלט, אני פוגשת את הכליזמרים של נתניה. שלושה נגני ברזל ויהודי ברזל אחד שרוקד בפתח הכיכר, סימן ההיכר שאמא נתנה לי הבוקר.

אני מתנשפת, מזיעה. דמעות לא פוטוגניות בעיניים. אגרוף שמאל סוגר על הכרטיסייה. נייד שר לכף ימין.

"אמא, הגעתי".

היא נאנחת בהקלה. "ברוך השם, פחדתי שהלכת לאיבוד". היא מבקשת שאזדרז, הוא מחכה כבר שלושים ואחת דקות.

"אני מזדרזת!" את כל נתניה חציתי בשביל הפגישה הזאת. על עקבים ובשמלה כחולה שלא הייתי צריכה לקנות. אז מה אם אמא אהבה.

אמא אומרת בטון מפויס: "אני יודעת, מותק. לא אשמתך שהיה פקק".

עוצרת מול חלון ראוהו אקראי, השיער נראה כמו שיער שטיפס

על הר ארדון. מתאמצת למשוך באצבעות עצבניות, להחליק. ליבי דופק, חסר אוויר, כאילו טיפס עם השיער.

שלוש דקות אחר כך אני רואה את הטיילת. ואותו.

הוא שואל אם מצאתי בקלות את המקום. אני מושכת כתף, הבת של אמא שלי. איך לא.

שמש נופלת לים, הוא מדבר על הטיילת. אני מקשיבה בחצי אוזן. חושבת, זה לא הוא. ולרגע אני מתעצבת בשביל אמא.

מגייסת עוד חצי אוזן. הוא אומר בנימה ידענית: "כולה חמש מאות מטרים. קטן עלינו".

הים משחיר. אני בוהה בו, ופתאום נורא מוזרה לי הדרך שעשיתי, כל השמן שספגתי. כי זה לא הוא, והרגשתי שזה לא הוא. אמא התלהבה, והלכתי אחריה. תמיד אני הולכת אחריה. הגיע הזמן לגדול.

אחרי יותר מדי זמן אני חוזרת לתחנה המרכזית. פנחס מתעקש ללוות אותי. "שלא תלכי לאיבוד עוד פעם".

אני מאדימה, מופתעת. שואלת את עצמי מה חשף אותי, שואלת את עצמי: זה משנה? לא יכולה לחיות עם רדאר שגיאות. צריכה מרחב ללכת לאיבוד, לטעות. ובלי לפחד שאתפס בכל פעם.

עולה לאוטובוס, מתפללת לפקק ענק. מגה פקק. שלא אגיע מהר כל כך. עדיין לא יודעת איך להגיד לא, כיצד לתרץ. על הנייר הוא שידוך נהדר. לבטח הייתי מסכימה עם הנייר אלמלא חטפתי מכת שמש בין פלאפל מוסא למעדנייה של בוקובזה.

אורות מרצדים לאורך הכביש. אמא לא תאהב את הכיוון הזה.

אחרי עשרים שנה, חמישה חודשים ושבעיים, איש נכנס הביתה. משליך כובע וחליפה, מרחרחר את האוויר. "מרק פטריות?"

"שכחת". אני בולעת רוק, מאוכזבת.

קלמן מגרד במצחו, נראה מבוהל. "מה הייתי צריך לזכור?"

"יום הנישואין שלנו". אני מכבה אש. "מזל טוב לנו".